

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

1.Bhar.157/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2021. év november hó 2. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A csalás büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Törvényszék mint másodfokú bíróság 4.Bf.528/2020/8. számú – a Járásbíróság 2020. június hó 15. napján kihirdetett 8.B.137/2019/62. számú ítéletét Terhelt2 II. rendű vádlottra hatályon kívül helyező és vele szemben társtettesként elkövetett csalás büntette (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés (5) bekezdés a) pont) miatt indult büntetőeljárást megszüntető végzését hatályon kívül helyezi és a másodfokú bíróságot új eljárásra utasítja.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Járásbíróság a 2020. június 15. napján kelt – és megismételt eljárás keretében hozott – 8.B.137/2019/62. számú ítéletében Terhelt1 I.r.vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés ba) és bc) alpontjaira figyelemmel a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan, társtettesként elkövetett csalás büntettében, a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés ba) és bc) alpontjaira figyelemmel a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan, társtettesként elkövetett csalás büntettében és a Btk. 287. § (2) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő társtettesként elkövetett zártörés büntettében. Ezért öt– halmazati büntetésül – mint többszörös visszaesőt – 2 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre, 2 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint 959.100,- forint erejéig vagyonek kobzást rendelt el. Megállapította, hogy az I.r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Terhelt2 II.r. vádlottat a Btk. 373. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás büntette miatt 400 napi tétel – napi tételenként 1.200,- forint, összesen 480.000,- forint pénzbüntetésre, 1 év ügyvédi foglalkozástól eltiltásra ítélte, valamint 3.600.000,- forint erejéig vagyonek kobzást rendelt el. A pénzbüntetés megfizetésére 10 havi részletfizetést engedélyezett. tanú1, tanú3, tanú16 és tanú18 magánfelek által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését a törvény egyéb útjára utasította. A Monori városi Bíróság 10.Bny.39/2003/2. számú, illetve a Pest Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 3. Bnyf.390/2003/2. számú végzésével a Cím31 szám alatt lévő

ingatlanra elrendelt zár alá vételt további két hónapig fenntartotta. Terhelt1 I.r. vádlottat 292.114,- forint, míg Terhelt2 II.r. vádlottat 29.780,- forint büntügyi költség megfizetésére kötelezte, valamint a megismételt eljárásban felmerült 250.542,- forint büntügyi költség kapcsán megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet ellen Terhelt2 II.r. vádlott és védője bűncselekmény hiánya miatti felmentésért, az ügyészség II.r. vádlott vonatkozásában a büntetés súlyosítása – végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása – érdekében jelentett be fellebbezést, míg az ítélet Terhelt1 I.r. vádlott vonatkozásában – jogorvoslat hiányában – 2020. július 1. napján jogerőre emelkedett.

A fellebbezések alapján eljáró Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2021. január hó 14. napján kelt 4. Bf.528/2020/8. számú végzésével a Járásbíróság fenti ítéletét Terhelt2 II.r. vádlottra hatályon kívül helyezte és a vele szemben társtettesként elkövetett csalás büntette (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés (5) bekezdés a) pont) miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

Végzésében előzményként rögzítette a Nagykáta Városi Ügyészségnek a a nagykáta terhelt1 I.r.vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Nagykáta Városi Bíróságra 2005. április hó 26. napján B.1521/2003/25-I. szám alatt benyújtott vádiratának (melyben Terhelt2 a vádirat szerint III.r., de jelen eljárásban II.r. vádlottként szerepel) 7. vádpontját és az ott írt tényállást, mely tényállás alapján az ügyészség Terhelt2 II.r. vádlottat (ahogyan egyébként a nagykáta terhelt1 és Terhelt1 terhelteket is) 1 rendbeli a régi Btk. 249. § (2) bekezdésében meghatározott végrehajtás alól elvonással elkövetett zártörés vétségének a régi Btk. 16. §-a szerinti kísérletével vádolta.

A másodfokú bíróság nem vitatta, hogy a vádiratnak – egyebek mellett – a vád tárgyává tett cselekmény pontos leírását, valamint a Btk. szerinti minősítést is tartalmaznia kell, azonban hivatkozása szerint a bíróság nincs kötve a vádló által meghatározott minősítéshez, a vád kereteit a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállása és nem a jogi minősítése határozza meg. Kifejtette azonban, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a Nagykáta Városi Ügyészség B.1521/2003/25-I. számú vádiratának 7. vádpontja is tartalmazta már Terhelt2 II.r. vádlottnak, mint a szerződést készítő ügyvédnek a csalás tényállási elemeit kimerítő magatartását. Ekörben utalt arra, hogy a csalás elkövetési magatartása a tévedésbe ejtés vagy tévedésben tartás, azaz az elkövető részéről megvalósított megtévesztés. A második fázisa a károsító tevékenység, amely azáltal valósul meg, hogy a megtévesztett személy az elkövető magatartása következtében végez vagyoni joghatású cselekményt, azaz az elkövető megtévesztő magatartása és a bekövetkezett kár között okozati összefüggés áll fenn. További tényállási elem a jogtalan haszonszerzési célzat, amelynek már a megtévesztő magatartást megelőzően ki kell alakulnia az elkövetőben.

Érvelése szerint azonban a Nagykáta Városi Ügyészség B.1521/2003/25-II. számú vádiratának 7. vádpontja ezen törvényi tényállási elemek közül csak és kizárólag Terhelt2 II.r. vádlott megtévesztő magatartását rögzíti, azonban a károkozást (a kár bekövetkezését, annak időpontját, összecszerűségét) , és ebből adódóan a megtévesztő magatartás és a kár bekövetkezése közötti okozati összefüggést, valamint a jogtalan haszonszerzési célzatot nem tartalmazza, azaz a vádiratban Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában a csalás törvényi tényállásának megfeleltethető cselekvőség pontos leírására nem került sor. Álláspontja szerint pedig mindebből az következik, hogy az ügyészség a B.1521/2003/25-I. számú vádiratában tanú17, illetve tanú17né sértettek sérelmére Terhelt2 II.r. vádlott által elkövetett csalási cselekmény miatt nem emelt vádat.

A másodfokú bíróság érvelt azzal is, hogy az ügyészség a 2010. január hó 5. napján tartott tárgyaláson a perbeszédében a vádat Terhelt2 II.r. (a vádiratban III.r.) vádlott vonatkozásában kiterjesztette, e körben a 7. vádpont tényállását – hivatkozása szerint már az eredeti vádirati tényállásból következően, valamint a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként – módosította, és ezzel együtt Terhelt2 II.r. vádlottat – „ezzel és az eredeti vádirati tényállásban foglaltak alapján – a régi Btk. 249. § (2) bekezdésbe ütköző zártörés vétségén túl további 1 rendbeli a régi Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett jelentős kárt okozó csalás büntetével is vádolta.

A másodfokú bíróság rögzítette azt is, hogy a módosított vádirati tényállás alapján a Dabasi Városi Bíróság 2010. január 13. napján kihirdetett 5. B. 210/2005/125. számú ítéletében Terhelt2 III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. a régi Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett csalás büntetében és 1 rendbeli a régi Btk. 249. § (2) bekezdésébe ütköző zártörés vétségének kísérletében, amely határozatot a Pesti Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2011. január hó 25. napján kelt 1.Bf.396/2010/10. számú végzésével hatályon kívül helyezett és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította. A megismételt eljárásban a Dabasi Járási Ügyészség 2020. február hó 6. napján B.1223/2005. számú beadványában a Nagykáta Városi Ügyészség B.1521/2003/25-I. számú vádiratát a Dabasi Városi Ügyészség B.1223/2005/14. számú vádmódosításával egységes szerkezetbe foglalta, amelyben a 7. vádpont utolsó bekezdésében rögzítette, hogy Terhelt2 II.r. vádlott azzal a magatartásával, hogy a zárlat és a perfeljegyzés vonatkozásában valótlan tartalmú felvilágosítást adott a sértetteknek, akik ezen téves információra alapozva az ingatlan adásvételi szerződést aláírták és a fennmaradó vételárat II.r. Terhelt2 ügyvédnek átadták, összesen 3.600.000,- forint kárt okozott tanú17 és tanú17né sértettnek, amely kár nem térült meg. Az ügyészség Terhelt2 II.r. vádlott cselekményét a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja aszerint minősülő nagyobb kárt okozó csalás büntetere módosította. A megismételt eljárásban pedig a Járásbíróság a 2020. június hó 15. napán kihirdetett 8. B. 137/2019/62. számú ítéletében ezen bűncselekményben állapította meg Terhelt2 II.r. vádlott bűnösségét.

Ezen előzményi adatok rögzítése után fejtette ki a másodfokú bíróság jogi álláspontját a végzésének [30]-[39] bekezdéséig. Ekörben utalt arra, hogy a Terhelt2 II.r. vádlott terhére megállapított csalási cselekmény elévülési ideje mind az elkövetéskor hatályban volt régi Btk. 33. § (1) bekezdés b) pontja értelmében, mind pedig a jelenleg hatályos Btk. 26. § (1)

bekezdése szerint 5 év, azaz az elbírálásakor hatályos büntetőtörvény nem tartalmaz enyhébb szabályokat, ezért a másodfokú bíróság e körben a régi Btk-t alkalmazta.

A régi Btk. 34. § a) pontja értelmében az elévülés határidejének kezdő napja – befejezett bűncselekmény esetén – az a nap, amikor a törvényi tényállás megvalósult, azaz jelen esetben 2004. június hó 27. napja. Hivatkozott továbbá arra, hogy a régi Btk. 35. § (1) bekezdésének rendelkezésén alapuló töretlen bírói gyakorlat szerint a bűncselekmény elévülését csak azok az ügy előbbre vitelét célzó, tehát érdemi eljárási cselekmények szakítják félbe, amelyek ténybeli alapja azonos az elévülés kérdésének vizsgálatakor eljárás tárgyát képező cselekmény ténybeli alapjával, tehát azonos ténybeli alapú bűncselekmény miatt indult eljárásban, nem pedig más, olyan eljárásban foganasították, melynek az nem tárgya (tényazonosság követelménye). Ennek alapján foglalt úgy állást a másodfokú bíróság, hogy a nyomozás során Terhelt2 II.r. vádlottat érintő eljárási cselekmények (tanúkihallgatás, gyanúsított kihallgatások) nem a későbbi terhére rótt csalási cselekmény, hanem a zártörés vétsége körében kerültek foganasításra, amely cselekmény ténybeli alapja ahogyan a védett jogi tárgya is) eltér a 2010. január hó 5. napján vád tárgyává tett csalás büntetettének a ténybeli alapjától. Ebből következően álláspontja szerint a nyomozás során elévülést megszakító eljárási cselekmény nem történt.

Összességében úgy foglalt állást, hogy a fentiek alapján – mivel Terhelt2 II.r. vádlottnak a Nagykáta Városi Ügyészség 2005. április hó 26. napján B.1521/2003/25-I. szám alatt benyújtott vádiratának a tényállásban leírt magatartása a régi Btk. 249. § (2) bekezdésében meghatározott zártörés vétségének volt megfeleltethető, olyan vádlotti cselekvőiséget, amely a csalás büntetettének törvényi tényállását kimerítené, nem tartalmazott, így az elévülést – a tényazonosság követelményeit is szem előtt tartva – a vádemelés nem szakította meg. Ebből következően bár az ügyészség által 2010. január hó 5. napján előterjesztett vádkiterjesztése már tartalmazta a csalási cselekmény tényállási elemeit, azonban ez a vádmódosítás a bűncselekményre megállapított 5 éves elévülési idő letelte után történt, ekkorra a csalás büntetettének a büntethetősége már elévült. Erre tekintettel szüntette meg büntetőeljárást Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában a Be. 567. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a másodfokú bíróság.

A Törvényszék végzése ellen a Főügyészség Bf.1176/2020. számon terjesztett elő fellebbezést a törvényes határidőben. Érvelése szerint a másodfokú bíróság téves jogi következtetés alapján jutott arra az álláspontra, hogy Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában a büntethetőség elévült. Hivatkozása szerint ugyanis a Nagykáta Városi Ügyészség B. 1521/2003/25-I. számú – helyesen – 2005. április 9. napján kelt vádirata a II. r. vádlott vonatkozásában már tartalmazta a csalás megvalósulásához szükséges tényállási elemeket, így a tévedésbe ejtést („nevezett ingatlan zár alá van véve, azon perfeljegyzés van ... Terhelt2 vádlottnak ezt tudnia kellett volna, azonban ő mégis elkészítette az ingatlan adásvételi szerződését”, valamint „bizonygatta nekik mind az ügyvéd, mind tanú20, hogy a zár alá vétel és a perfeljegyzés nem az ingatlan, hanem az ott hagyott ingóságok vonatkozásában áll fenn”), és a jogtalan haszonszerzésre irányuló célzatot. Utalt arra, hogy az ügyészség későbbi, 2010. január 5. napján történt vádkiterjesztése lényegében II. r. vádlottra nézve már az eredeti vádiratban is benne foglalt, a csalási cselekmény tényállási elemeit konkretizálta. Ekörben pedig hivatkozott a BH2016.229. számú eseti döntésre is, miszerint amennyiben pedig a

vádirat tartalmazta a terhelt terhére megállapított csalási cselekmény leírását, a vádemelés – függetlenül attól, hogy a cselekmény Btk. szerinti minősítését a vádirat tartalmazza-e – félbeszakítja az elévülést.

Hangsúlyozta, hogy a II.r. vádlott 2004. október 29. és 2005. február 10. napján a zártörés vétsége miatt foganatosított gyanúsított kihallgatásának szövegezése magában rejtette a csalás bűncselekmény tényállási elemeit is, ugyanis a zár alá vett ingatlant érintő értékesítés és az adásvételi szerződés készítése nyilvánvalóan magában foglalja az elkövetők részéről a tévedésbe ejtő, károkozásra irányuló magatartást és a jogtalan haszonszerzésre irányuló szándékot, hiszen az ügyvéd hivatású, jogban jártas vádlottnak tisztában kellett lennie azzal, hogy a zár alá vett ingatlanra jogszerűen nem realizálható adásvétel. Ennek ellenére mégis olyan fellépést tanúsított a sértettek felé, hogy a sértettekben bizalom ébredjen az ügylet jogszerűsége iránt, ez a magatartása pedig többletcselekmény a zártöréshez képest. Hivatkozott arra is, hogy az elévülés mindenkor az adott cselekmény anyagi jogszabályoknak megfelelő törvényes minősítéséhez igazodik, akkor is, ha a vádirat nem ekként minősíti a cselekményt, illetve a törvényes minősítést az eljáró bíróság nem ismeri fel (BH2012.86., BH2018.324.)

Mindezekre tekintettel azok az eljárási cselekmények, amik a zártörésnek minősített cselekmény felderítését célozták, azok egyben – az elkövetési magatartás részbeni azonosságának átfedése miatt – a csalási cselekmény felderítését is szolgálták, így az elévülés a csalás vonatkozásában nem következhetett be. Mindezekre tekintettel azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 625. § (2) bekezdés a) pontja alapján – figyelemmel a Be. 608. § (1) bekezdés e) pontjában foglaltakra – a Törvényszék, mint másodfokú bíróság 4.Bf.528/2020/8. számú végzéséve helyezze hatályon kívül, és a másodfokú bíróságot utasítsa új eljárásra.

A Fellebbviteli Főügyészség a BF.315/2021/2. számú átiratában az ügyészség fellebbezését fenntartotta, annak írásos indokolásához is csatlakozott, az ott írt érvek megismétlése nyilvánvalóan szükségtelen volt ennek okán.

Azonban szükségesnek tartotta rámutatni, hogy a Be. 6. § (1) bekezdése alapján a bíróság a vád alapján ítélkezik, a (2) bekezdés értelmében a vádról döntenie kell és a (3) bekezdés szerint a bíróság csak olyan cselekményt bírálhat el, amelyet a vád tartalmaz. Azonban a vádirattal előterjesztett jogi minősítés nem köti az elsőfokú bíróságot.

Ezen túl hivatkozott a Be. 25. § (1) bekezdése alapján a vádemelés ügyészséget megillető monopóliumára, továbbá a BH2008.1764. számú jogesettel, valamint a BH 2016.11.300. számú jogesettel kidolgozott irányadó bírói gyakorlatra, ezek tartalmát részletesen rögzítette. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint a másodfokú bíróságnak a Terhelt2 II.r. vádlottnak a vád tárgyává tett cselekvősege elévüléséhez kapcsolódó álláspontja anyagi jogszabályt sértő, melynek következtében megalapozatlan döntést hozott a büntetőeljárás megszüntetéséről

Terhelt2 II.r. vádlottal szemben. Ez a másodfokú végzés azonban a harmadfokú eljárásban nem reparálható, ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 625. § (4) bekezdésének megfelelő eljárásban a Törvényszék 4.Bf.528/2020/8. számú végzését helyezze hatályon kívül és a másodfokú bíróságot utasítsa az eljárásának folytatására.

Az ügyészség fellebbezése megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a harmadfokú eljárás lehetősége a Be. 615. § (2) bekezdés c) pontja szerint megnyílt, a perorvoslati nyilatkozattal támadott másodfokú végzés felülbírlata a Be. 619. § (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel indokolt.

Helyesen hivatkozott arra az ügyészség, hogy a Be. 25. § (1) bekezdésben írtakra tekintettel a vádemelése monopóliuma az ügyészséget illeti. Ebből következően – figyelemmel a Be. 538. § (1) bekezdésében írtakra –, ha az ügyészség a vád tárgyává tett és az azokkal összefüggő tények tekintetében úgy látja, hogy a vádlott más bűncselekményben is bűnös, mint amely miatt vádat emelt, a vádat kiterjeszti. A vád tárgyává tett elkövetői magatartás alaki vagy anyagi halmazata tekintetében, mint minősítés körébe tartozó kérdésben elfoglalt ügyészi álláspont nem köti a bíróságot, akinek azonban a Be. 6. § (1) és (2) bekezdésében írt kötelezettsége alapján a vád alapján ítéleznek, a vádról döntenie kell és a (3) bekezdés szerint csak olyan cselekményt bírálhat el, amelyet a vád tartalmaz. A vádirattal előterjesztett jogi minősítés azonban nem köti a bíróságot.

Jelen esetben megállapítható, hogy a Nagykáta Járási Ügyészség a 2005. április 9-én kelt, az elsőfokú bírósághoz 2005. április 26-án érkezett B.1521/2003/21-I. számú vádiratában Terhelt2 – akkori III.r. vádlott – ellen az 1978. évi IV. törvény 249. § (2) bekezdésébe ütköző zártörés vétsége miatt emelt vádat. Ezt követően a büntetőügyben eljáró ügyész 2010. január 5-én Terhelt2 vádlottal szemben vádkiterjesztéssel élt, melyben őt az 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett csalás büntetével is vádolta. E vádkiterjesztés kapcsán megállapítható, hogy az lényegében a Terhelt2 II.r. vádlottra nézve már az eredeti vádiratban is benne foglalt csalási cselekmény tényállási elemeit konkretizálta. Megállapítható továbbá, hogy már a II.r. vádlott 2004. október 29. és 2005. február 10. napján zártörés vétsége miatt fogatosított gyanúsított kihallgatásnak szövegezése is utal a csalás bűncselekményének törvényi tényállási elemeire is, ugyanis a zár alá vett ingatlant érintő értékesítés és az adásvételi szerződés készítése nyilvánvalóan magában foglalja az elkövetők részéről a tévedésbe ejtő, károkozásra irányuló magatartást és a jogtalan haszonszerzésre irányuló szándékot, hiszen az ügyvéd hivatású, jogban jártas vádlottnak tisztában kellett lennie azzal, hogy a zár alá vett ingatlanra jogszerűen nem realizálható adásvétel.

Megalapozottan hivatkozott az ügyészség a BH 2016.11.300 számú jogesetre is, mely szerint a nyomozás elrendelése, a feljelentésben írt valamennyi olyan bűncselekményre kiterjed, amely tekintetében nem került sor a feljelentés elutasítására és ugyanez az elv irányadó a

nyomozás elrendeléséről készített feljegyzéshez kapcsolódóan is, amennyiben a nyomozás tárgyát képező bűncselekmények teljes körű felsorolását nem tartalmazza. Az ekként fogatosított eljárási cselekmény a bűncselekmény valamennyi elkövetőjével szemben megszakítja az elévülést, függetlenül attól, hogy az elkövető személyazonossága ismert volt-e a hatóság előtt.

A vádemelés, illetőleg a vádkiterjesztés kapcsán pedig a Fővárosi Ítéltábla utal arra a BH 2016.229. számú eseti döntésben megnyilvánuló állandó ítélezési gyakorlatra is, miszerint amennyiben a vádirat tartalmazta a terhelt terhére megállapított csalási cselekmény leírását, a vádemelés – függetlenül attól, hogy a cselekmény Btk. szerinti minősítését a vádirat tartalmazza-e – félbeszakítja az elévülést.

Jelen ügyben megállapítható, hogy a 2020. január 5-én a Terhelt2 II.r. vádlottal szemben tett, az 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett csalás büntette miatt tett vádkiterjesztés tárgyát képező vagyron elleni bűncselekmény elkövetésének időpontja az eredeti vádirattal előterjesztett zártörés vétségével egyezően 2004. július 27. napja volt. Az elsőfokú ügyész 2010. január 5-én előterjesztett vádkiterjesztéssel érintett vagyron elleni bűncselekményt a törvény 5 évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel rendelte büntetni mind az elkövetéskori, mind pedig az elbíráláskori büntető törvénykönyv alapján.

Az 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett csalás büntettének büntethetősége az 1978. évi IV. törvény 33. §' (1) bekezdés b) pontja alapján a bűncselekményre megállapított büntetési tétel felső határának megfelelő idő, de legalább 3 év elteltével évült volna el, jelen esetben 5 év elteltével.

A BH 2008.1764. számú eseti döntés nyomán követett ítélezési gyakorlat szerint az elévülés félbeszakad, ha az eljárást előrevivő eljárási cselekményeket (így nyomozás elrendelése, gyanúsítás közlése, elfogatóparancs kibocsátása, vádemelés) fogatosítottak. A büntethetőség elévülése az elkövető által megvalósított bűncselekményhez igazodik és nem ahhoz, hogy milyen büntetési tétellel fenyegetett bűncselekmény miatt indult a nyomozás és folyt a büntetőeljárás.

Ebből következően mindazon eljárási cselekmény, ami a nyomozás során zártörésnek minősített cselekmény felderítését célozta, az egyben – az elkövetési magatartás részbeni azonosságának átfedése miatt is – a csalási cselekmény felderítését is szolgálta, így az elévülés az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősülő csalási cselekmény vonatkozásában sem következhetett be. Továbbá ugyancsak az irányadó ítélezési gyakorlat szerint pedig az elévülés mindenkor az adott cselekmény anyagi jogszabályoknak megfelelő törvényes minősítéséhez igazodik, akkor is, ha a vádirat a cselekményt nem ekként minősíti, illetve a törvényes minősítést a bíróság nem ismeri fel (BH.2012.86.).

Fentiekre tekintettel pedig az ügyészség által 2010. január 5.napján tett vádkiterjesztés joghatályos volt és elévülési időn belül történt, az elévülést félbeszakította.

Mindezek alapján tévedett a másodfokú bíróság, amikor Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában hatályon kívül helyezte a Járásbíróság 2020. június hó 15. napján kihirdetett 8.B.137/2019/62. szám ítéletét és vele szemben az 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdésébe ütköző, de az (5) bekezdés a) pontja miatt indult büntetőeljárást a régi Btk. 32. § b) pontjára tekintettel a Be. 567. § (1) bekezdés a) pontja értelmében – elévülés okán –megszüntette.

Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 608. § (1) bekezdés e) pontjában írtakra figyelemmel a Be. 625. § (2) bekezdés a) pontja figyelemmel, a Törvényszék mint másodfokú bíróság 4.Bf.528/2020/8, számú végzését a Be. 625. § (4) bekezdésében írt eljárásban hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra utasította, mivel a Törvényszék, mint másodfokú bíróság végzésének megalapozatlansága a harmadfokú eljárásban nem volt kiküszöbölhető.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 629. § (4) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2021. év november hó 2. napján

Dr. Rédei Géza
a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette
előadó bíró

Dr. Vincze Piroska
bíró